

De wet van de onschuld

Michael Connelly bij Boekerijs:

Tunnelrat
Betonblond
Nachtgoud
De laatste coyote (Hartzuur)
De dichter
Kofferdood
Bloedbeeld
Spoordood
Maanstand
Donkerder dan de nacht
Stad van beenderen
De jacht
Verloren licht
Stroomversnelling
Slotakkoord
De Lincoln-advocaat
Echo Park
Blind vertrouwen
Het laatste oordeel
Ongrijpbaar
Tweede leven
De herziening
Het recht om te zwijgen
De val
De zwarte doos
De interne jury
Brandhaard
Over de grens
De keerzijde
De nachtploeg
Twee soorten waarheid
De stilte van de nacht
Het nachtvuur
Een gewaarschuwd man
De wet van de onschuld

boekerijs.nl

Michael Connelly

De wet van de onschuld

Mickey Haller, de Lincoln-advocaat,
wordt zelf beschuldigd van moord.
Gelukkig staat Harry Bosch aan zijn kant.

ISBN 978-90-225-9362-6
ISBN 978-94-023-1726-8 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Law of Innocence*
Vertaling: Ineke van Bronswijk
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock / Dreamstime
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 by Hieronymus, Inc.
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor dokter Michael Hallisey, de leden van de boekenclub
van het Hartford Hospital, en alle mensen in de frontlinie – zoals
verpleegkundige Kacey Rose Gajeski – die hun eigen leven
op het spel zetten om dat van anderen te redden.*

Een moordzaak is net een boom. Een hoge boom. Een eikenboom. De boom is door de overheid zorgvuldig geplant en onderhouden. Hij heeft water gekregen en is gesnoeid als dat nodig was, is gecontroleerd op allerlei ziektes en parasieten. Het ondergrondse wortelstelsel van een gezonde boom vertakt zich en hecht stevig in de aarde. Kosten noch moeite worden gespaard om de boom te koesteren. Zijn verzorgers zijn ongekend machtig; zij zijn waakzaam en dienstbaar.

De boomtakken groeien uit tot een schitterende bladerkroon, die schaduw biedt aan hen die op zoek zijn naar ware rechtvaardigheid.

De takken komen uit een dikke en stevige stam. Direct bewijs, indirect bewijs, forensisch onderzoek, motief en gelegenheid. De boom moet standhouden, hoe hard het ook waait, uit welke hoek de wind ook komt.

En dan kom ik. Ik ben de man met de bijl. Het is mijn taak om de boom om te hakken en het hout zorgvuldig tot as te verbranden.

DEEL 1

DE TWIN TOWERS

1

Maandag 28 oktober

Het was een goede dag geweest voor de verdediging. Ik had iemand vrijgesproken gekregen. Ik had ten overstaan van de jury een aanklacht wegens zware mishandeling omgebogen naar noodweer. Het zogenaamde slachtoffer had zelf een geschiedenis van geweld, die door getuigen van beide partijen, waaronder een ex-vrouw, in de verhoren gretig was beschreven. De genadeslag leverde ik toen ik hem opnieuw opriep om te getuigen en hem middels een reeks listige vragen zijn eigen graf liet graven. Hij verloor zijn zelfbeheersing en bedreigde me, zei dat hij me zou weten te vinden en mijn gezicht zou verbouwen.

‘Zou u dan beweren dat ik u had aangevallen, zoals u dat met de verdachte in deze zaak hebt gedaan?’ vroeg ik.

De officier van justitie maakte bezwaar, dat de rechter toekende. Maar meer was er niet voor nodig. De rechter wist het. De officier wist het. Iedereen in de zaal wist het. Na een half uur beraad kwam de jury met zijn oordeel: niet schuldig. Het was niet mijn snelste vonnis ooit, maar wel bijna.

Binnen het informele kringetje van strafpleiters is het een heilige plicht om een vrijspraak te vieren zoals een golfer een hole-in-one

viert in het clubhuis. Je geeft een rondje voor iedereen. Mijn feestje werd gehouden in de Redwood in Second Street, slechts een paar straten van het administratieve hart van de stad, met niet minder dan drie rechtbanken waar feestvierders vandaan kwamen. De Redwood was geen countryclub maar kon ermee door. Het feestje – gratis drank – begon vroeg en was pas laat afgelopen, en toen Moira, de zwaar getatoeëerde barkeepster die de bestellingen had bijgehouden me de rekening overhandigde, moest ik meer geld ophoesten dan ik ooit zou ontvangen van de cliënt die ik net vrij had gekregen.

Ik had mijn auto geparkeerd in een garage op Broadway. Ik kroop achter het stuur, sloeg vanuit de parkeergarage twee keer links af en was terug op Second Street. Ik had de verkeerslichten mee en volgde de straat tot aan de tunnel die onder Bunker Hill door loopt. Halverwege zag ik het blauwe zwaailicht dat werd weerkaatst door de grauw verkleurde groene tegels in de tunnel. Ik keek in het spiegeltje en zag een surveillancewagen van de politie achter me. Ik zwenkte naar de rechterrijbaan om hem langs te laten. Maar de wagen reed achter me aan en kwam heel dicht op me zitten. Toen begreep ik het. Ik moest stoppen.

Ik reed de tunnel uit en sloeg rechts af naar Figueroa. Ik stopte zodra het kon, zette de motor uit en deed het raampje open. In de zijspiegel van de Lincoln zag ik een agent in uniform aan komen lopen. Er zat verder niemand in de wagen; de agent werkte alleen.

‘Mag ik uw papieren zien, meneer?’ vroeg hij.

Ik keek naar zijn borstzakje. Zijn naam was Milton.

‘Natuurlijk mag dat, agent Milton,’ zei ik. ‘Maar mag ik vragen waarom u me laat stoppen? Ik weet dat ik niet te hard reed en alle verkeerslichten stonden op groen.’

‘Rijbewijs,’ zei Milton. ‘Kenteken. Verzekering.’

‘Oké, dan vertelt u het later. Mijn rijbewijs zit in de binnenzak van mijn jas. De andere papieren liggen in het handschoenvak. Wat wilt u het eerst zien?’

‘Laten we met het rijbewijs beginnen.’

‘Prima.’

Terwijl ik mijn portefeuille pakte en het rijbewijs uit het vakje wurmde, dacht ik na over mijn situatie. Had Milton de bar in de gaten gehouden met de bedoeling om mensen te volgen die misschien een glaasje te veel ophadden? Er deden geruchten de ronde dat patrouilles hierop aasden als er zo’n feestje als het mijne plaatshad, want dan waren advocaten een makkelijke prooi.

Ik gaf agent Milton mijn rijbewijs en boog me opzij naar het handschoenvak. Even later had hij alle papieren.

‘Gaat u me nog vertellen wat dit te betekenen heeft?’ vroeg ik. ‘Ik weet dat ik geen...’

‘Ik wil graag dat u uitstapt, meneer,’ zei Milton.

‘O, hou toch op, man. Dat kunt u niet menen.’

‘Stap alstublieft uit.’

‘Als u het zegt.’

Agressief gooide ik het portier open, zodat Milton een stap naar achteren moest doen, en ik stapte uit.

‘Even voor alle duidelijkheid,’ zei ik. ‘Ik zat de afgelopen vier uur in de Redwood, maar ik heb geen druppel alcohol gedronken. Ik drink al vijf jaar niet meer.’

‘Heel verstandig. Loop alstublieft naar de achterkant van uw voertuig.’

‘Zorg dat uw camera aan staat, want dit wordt een lachertje.’

Ik liep langs hem heen naar de achterkant van de Lincoln, waar ik in het licht van zijn koplampen bleef staan.

‘Moet ik over een rechte streep lopen?’ zei ik. ‘Terugtellen, met mijn vinger mijn neus aanraken? Wat wilt u van me? Ik ben advocaat. Ik ken alle spelletjes en dit is bullshit.’

Milton liep naar me toe. Hij was groot en slank, blank, strak kapsel. Ik zag de penning van de Metro Division op zijn schouder en vier strepen op zijn mouwen. Voor elke vijf dienstjaren kreeg je een chevron; dit was dus een doorgewinterde smeris.

‘Kunt u nu zien waarom u moest stoppen?’ zei hij. ‘Uw voertuig heeft geen kentekenplaat.’

Ik keek naar de achterkant van de Lincoln. En zag geen kentekenplaat.

‘Verdomme!’ zei ik. ‘Eh... dit moet een geintje zijn. Ik heb vandaag een zaak gewonnen en mijn cliënt werd vrijgesproken – dat vierden we in de kroeg. Er stond VRIJE JONGENS op mijn kenteken. Kennelijk vond iemand het grappig om de plaat met die tekst te stelen.’

Ik probeerde te bedenken wie er eerder weg waren gegaan dan ik, en wie zo’n streek kon hebben uitgehaald. Daly, Mills, Bernardo... het kon iedereen zijn geweest.

‘Kijk even in de kofferbak,’ zei Milton. ‘Misschien ligt-ie daarin.’

‘Je hebt een sleutel nodig om de kofferbak open te maken,’ zei ik. ‘Ik pleeg even een telefoontje om te zien of ik...’

‘U kunt pas iemand bellen als we hier klaar zijn.’

‘Onzin. Ik ken mijn rechten. Ik zit niet in hechtenis of zo, ik kan bellen wie ik wil.’

Ik wachtte even op Miltons reactie. Ik zag de bodycam op zijn borst.

‘Mijn telefoon ligt in de auto,’ zei ik, en ik wilde naar het openstaande portier lopen.

‘Blijf staan,’ beval Milton achter mijn rug.

Ik draaide me om. ‘Pardon?’

Hij knipte een zaklamp aan en richtte de lichtbundel achter mijn auto op de grond. ‘Is dat bloed?’ vroeg hij.

Ik liep terug en keek naar het gebarsten asfalt. Het licht scheen op een natte plek onder de bumper van mijn auto. De vlek was donkerbruin in het midden en haast doorschijnend aan de randen.

‘Ik heb geen idee,’ antwoordde ik. ‘Maar die vlek zat er al, wat het ook is. Ik...’

Op het moment dat ik het zei, zagen we allebei een nieuwe druppel uit de kofferbak op het asfalt spatten.

‘Ik verzoek u om de kofferbak open te maken,’ beval Milton, terwijl hij de zaklamp aan zijn riem hing.

Ontelbare vragen schoten door mijn hoofd. Wat zat er in de kofferbak? En had Milton het recht om de kofferbak open te maken als ik weigerde mee te werken?

Weer een druppel. Een of ander lichaamssap, dat werd me inmiddels duidelijk.

‘Schrijf maar een bekeuring uit voor de kentekenplaat, agent,’ zei ik. ‘Maar ik maak de kofferbak niet open.’

‘In dat geval moet ik u aanhouden, meneer,’ zei Milton. ‘Leg uw handen op de kofferbak.’

‘Aanhouden? Waarvoor? Ik ben niet...’

Milton kwam op me af, greep me beet en draaide me om naar de auto. Hij gebruikte zijn volle gewicht om me voorover op de kofferbak te duwen.

‘Hé! U mag me niet...’

Mijn armen werden een voor een ruw op mijn rug getrokken en mijn polsen geboeid. Vervolgens schoof Milton zijn hand onder de kraag van mijn jasje en overhemd en trok me overeind.

‘U staat onder arrest,’ zei hij.

‘Waarvoor?’ protesteerde ik. ‘U kunt me niet zomaar...’

‘In het belang van uw veiligheid en de mijne zet ik u op de achterbank van mijn wagen.’

Hij pakte mijn elleboog beet en stuurde me naar het achterportier van zijn wagen. Met zijn hand op mijn hoofd duwde hij me op de achterbank, waarna hij zich naar binnen boog om de gordel vast te maken.

‘U weet dat u de kofferbak niet mag openen,’ zei ik. ‘U hebt geen gegronde reden om mij van een misdrijf te verdenken. U weet niet of dat bloed is en u weet ook niet of het afkomstig is uit de kofferbak van mijn auto. Ik kan wel door weet ik veel wat voor plas zijn gereden.’

Milton richtte zich weer op en keek op me neer. ‘Dringende noodzaak,’ zei hij. ‘Er ligt misschien iemand in die hulp nodig heeft.’

Ik zag hem teruglopen naar mijn Lincoln. Hij bestudeerde de kofferbak, op zoek naar een knopje om de klep te openen. Dat vond hij niet, dus liep hij naar het nog steeds openstaande portier en dook hij in de auto om de sleutel uit het contactslot te halen.

Hij ging opzij van de auto staan, voor het geval iemand schietend uit de kofferbak zou springen, en drukte op de transponder. De klep ging open en binnenin ging een lampje branden. Milton richtte zijn eigen zaklamp erin. Hij liep zijwaarts van links naar rechts en hield zijn blik en de zaklamp steeds in de kofferbak gericht. Vanaf de achterbank van de surveillancewagen kon ik niet in de kofferbak kijken, maar aan de manier waarop Milton bewoog en zich vooroverboog om beter te kijken, bleek duidelijk dat er iets in lag.

Milton draaide zijn hoofd opzij om in het microfoontje op zijn schouder te praten en pakte zijn portofoon. Waarschijnlijk om versterking te vragen. Waarschijnlijk de technische recherche.

Ik hoefde niet in de kofferbak te kijken om te weten dat Milton een lijk had gevonden.

2

Zondag 1 december

Edgar Quesada zat naast me aan een tafel in de recreatieruimte terwijl ik het transcript van zijn strafzaak las. Hij had me bij wijze van gunst gevraagd om zijn dossier te bekijken, in de hoop dat ik iets kon vinden of doen om zijn situatie te verbeteren. We bevonden ons op de streng bewaakte afdeling voor zware misdrijven in de Twin Towers Correctional Facility in het centrum van Los Angeles. Hier werden gedetineerden met een hoog risicoprofiel gehuisvest in afwachting van hun proces of, in Quesada's geval, hun veroordeling. Het was de eerste zondagavond van december en het was koud binnen. Quesada droeg een lange witte onderbroek onder zijn blauwe overall, en hij had de mouwen tot aan zijn polsen omlaaggetrokken.

Voor Quesada was dit een vertrouwde omgeving. Hij had al eerder gezeten; de tatoeages bewezen het. Hij was een derdegeneratiebendelid uit Boyle Heights en had banden met White Fence en de Mexicaanse maffia, de grootste en machtigste bende in de Californische gevangenissen.

Volgens de documenten die ik had gelezen, was Quesada de bestuurder van een auto met daarin twee *heads* van White Fence, die met automatische wapens door de etalageruiten van een bodega in

East First Street hadden geschoten omdat de eigenaar twee weken achterliep met de betaling van het beschermingsgeld dat White Fence hem al bijna vijftientig jaar afperste. De schutters hadden hoog gericht, de aanval was als waarschuwing bedoeld. Maar een afgeketste kogel vloog laag en raakte de kleindochter van de eigenaar boven in haar hoofd toen ze dekking wilde zoeken achter de toonbank. Haar naam was Marisol Serrano. Volgens de lijkschouwer was ze op slag dood geweest.

Er waren geen getuigen die de schutters konden identificeren. Die moedige daad zou fataal zijn geweest. Wel werd het kenteken van de vluchtauto door een verkeerscamera geregistreerd. De auto bleek te zijn gestolen van een terrein voor lang parkeren van het nabijgelegen Union Station. En camera's daar hadden een glimp van de dief vastgelegd: Edgar Quesada. Zijn proces duurde niet langer dan vier dagen en hij werd veroordeeld wegens het beramen van moord. Over een week zou het vonnis worden uitgesproken. Er stond hem minimaal vijftien jaar te wachten en waarschijnlijk nog veel langer. Allemaal omdat hij achter het stuur had gezeten toen de waarschuwingsschoten vanuit zijn langsrijdende auto op moord waren uitgedraaid.

‘En?’ vroeg Quesada toen ik de laatste pagina omsloeg.

‘Nou, Edgar,’ zei ik, ‘dat ziet er niet best uit.’

‘Man, vertel mij wat. Is er niks? Echt helemaal niks?’

‘Er zijn altijd dingen die je kunt doen. Maar ik geef je weinig kans, Edgar. Ik denk dat je genoeg redenen hebt om je advocaat in diskrediet te brengen, maar...’

‘Hoe dan?’

‘Je advocaat heeft gedurende het hele proces op zijn handen gezeten. Hij heeft het ene na het andere bezwaar laten passeren. Hij heeft de officier van justitie gewoon... Wacht, hier, kijk maar.’

Ik bladerde terug naar de pagina waarvan ik een hoekje had omgevouwen.

‘Hier zegt de rechter zelfs: “Maakt u nog bezwaar, meneer Seguin,

of moet ik het telkens voor u doen?” Dan doe je je werk niet goed, Edgar, en dat kun je misschien zelfs aantonen, maar nu komt het: stel, je verzoek wordt ingewilligd en alles moet opnieuw, dan verandert dat nog steeds niets aan het bewijs. Het bewijs blijft hetzelfde en de volgende jury verklaart je weer schuldig, zelfs al heb je een nieuwe advocaat die de officier van justitie wél in het gareel kan houden.’

Quesada schudde zijn hoofd. Hij was niet mijn cliënt, dus ik kende niet alle bijzonderheden over zijn privéleven, maar hij was een jaar of vijfendertig en hij zou heel lang moeten zitten.

‘Hoeveel eerdere veroordelingen heb je?’ vroeg ik.

‘Twee.’

‘Zware misdrijven?’

Hij knikte en ik hoefde verder niets meer te zeggen. Mijn aanvankelijke conclusie klopte. Het zag er niet best uit. Waarschijnlijk zou hij voor de rest van zijn leven achter de tralies verdwijnen. Tenzij...

‘Je weet waarom ze je hier hebben geplaatst, hè, bij hoog risico-profiel en niet bij de bendeleden?’ zei ik. ‘Vandaag of morgen halen ze je hier vandaan, ze zetten je in een kamer en ze stellen je de grote vraag: Wie zaten er die dag bij je in de auto?’

Ik gebaarde naar het dikke transcript. ‘Dit gaat je niet helpen,’ ging ik verder. ‘Het enige wat je kunt doen, is strafvermindering bepleiten door de namen op te hoesten.’

Dat laatste had ik fluisterend gezegd. Maar Quesada deed niet aan zachtjes.

‘Wat een bullshit!’ brulde hij.

Ik keek naar het spiegelraam van de controlekamer, al wist ik dat ik er niet doorheen kon kijken. Vervolgens keek ik naar Quesada en ik zag het heftige kloppen van de aderen in zijn nek – zelfs onder de getatoeëerde ketting van grafzerken.

‘Hou je in, Edgar,’ zei ik tegen hem. ‘Je vroeg of ik je dossier wilde bekijken en meer heb ik niet gedaan. Ik ben niet je advocaat. Je zou met hem moeten overleggen over...’

‘Ik kan niet met hem overleggen,’ viel Quesada me in de rede. ‘Wat weet jij er nou van, Haller?’

Ik staarde hem aan en eindelijk begreep ik het. Zijn advocaat zat in de tang van dezelfde mensen die hij zou moeten verraden: White Fence. Als hij bij hem aanklopte, zou dat zo goed als zeker resulteren in een door de Mexicaanse maffia georkestreerde steekpartij, zelfs al genoot hij op deze afdeling extra bescherming. Er werd gezegd dat La Eme, zoals de bende meestal werd genoemd, iedere gedetineerde waar ook in Californië te grazen kon nemen.

Gelukkig ging op dat moment de bel. Quesada stak een hand uit en graaide de stapel documenten ruw naar zich toe. Hij was klaar met me. Terwijl hij de papieren netjes op elkaar schudde ging hij al staan. Zonder een bedankje of een verwensing liep hij naar zijn cel.

En ik naar de mijne.

3

Om acht uur 's avonds ging de stalen deur van mijn cel automatisch op slot. Het harde, metalen geluid ging me elke keer door merg en been. Ik zat nu al vijf weken opgesloten, en het was iets waar ik nooit aan zou of kon wennen. Ik ging op het dunne matrasje zitten en deed mijn ogen dicht. De plafondblamp zou nog een uur blijven branden, en ik moest die tijd goed gebruiken. Het was mijn vaste ritueel om te proberen of ik me kon afsluiten voor alle schelle geluiden en mijn eigen angsten. Om mezelf in te prenten wie ik nog steeds was. Vader, advocaat – maar geen moordenaar.

‘Nou, je had Q flink op stang gejaagd.’

Ik deed mijn ogen weer open. Het was Bishop, in de cel naast de mijne. Hoog in de muur ertussen zat een ventilatierooster.

‘Ja, dat was pech hebben,’ zei ik. ‘Als er hier nog een keer iemand een advocaat nodig heeft, ben ik niet thuis.’

‘Goed plan,’ zei Bishop.

‘En waar was jij trouwens? Hij was me bijna naar de keel gevlogen. Ik heb gekeken. Geen Bishop.’

‘Maak je niet druk man, je was gedekt. Ik stond boven op de galerij. Ik heb alles gezien.’

Ik betaalde Bishop vierhonderd dollar per week voor mijn bescherming, een bedrag dat contant werd betaald aan zijn vriendin in Ingle-

wood, de moeder van zijn zoontje. Zijn bescherming gold in de hele achthoek met het strenge regime waar we zaten: twee verdiepingen met vierentwintig eenpersoonscellen. De tweeëntwintig andere gedetineerden konden op allerlei manieren, bekende en onbekende, een bedreiging voor me vormen.

De eerste avond had Bishop aangeboden om me te beschermen. Anders zou hij geweld gebruiken. Ik onderhandelde niet. Meestal was hij in de buurt wanneer ik in het dagverblijf was, maar ik had hem niet op de galerij erboven gezien toen ik Quesada het slechte nieuws over zijn zaak vertelde. Ik wist heel weinig van Bishop, want in de gevangenis stel je geen vragen. Hij had zo'n donkere huid dat je de tattoos bijna niet zag; ik vroeg me dan ook af waarom hij ze eigenlijk had laten zetten. Op de knokkels van zijn beide handen had ik wel de woorden CRIP LIFE kunnen onderscheiden.

Ik trok de kartonnen archiefdoos met mijn eigen dossier onder het bed vandaan. Eerst controleerde ik de elastiekjes. Ik had de vier stapels documenten elk met twee elastieken vastgezet, horizontaal en verticaal, de elastieken bovenop gekruist. Hieraan kon ik zien of Bishop of iemand anders in mijn cel was geweest om in mijn spullen te snuffelen. Ik heb eens een cliënt gehad die bijna was veroordeeld voor moord omdat een verklikker in de stukken in zijn cel had zitten grasduinen, zodat hij een overtuigende maar valse bekentenis kon construeren die mijn cliënt hem zogenaamd had toevertrouwd. Daar leer je van. Ik zette een val met elastieken en zou het weten als iemand in mijn papieren had geneusd.

Nu werd ik zelf verdacht van moord en ik voerde mijn eigen verdediging – pro se. Ik weet wat Abraham Lincoln heeft gezegd en waarschijnlijk nog een hele hoop andere wijze mannen voor en na hem. Misschien heb je als je eigen advocaat een idioot als cliënt, maar ik was niet van plan om mijn toekomst in andermans handen te leggen. Vandaar dat de verdediging in de zaak tegen J. Michael Haller kantoor hield in cel 13, verdieping K-10 van de Twin Towers Correctional Facility.

Ik haalde mijn pakketje met verzoeken uit de doos en nadat ik de elastieken zorgvuldig had gecontroleerd, haalde ik ze eraf. Voor de volgende ochtend stond er een hoorzitting op de rol en ik wilde me voorbereiden. Ik had drie verzoeken die ik de rechtbank wilde voorleggen, om te beginnen het verzoek om de borgsom te verlagen. Die was bij mijn voorgeleiding vastgesteld op vijf miljoen dollar, aangezien het OM met succes had betoogd dat ik niet alleen een vluchtrisico vormde, maar ook omdat ik met mijn gedegen juridische kennis een bedreiging vormde voor getuigen in de zaak. De rechter die de voorgeleiding behandelde, was Richard Rollins Hagan; dat hielp niet, want het was me in het verleden twee keer gelukt om zijn uitspraken in hoger beroep vernietigd te krijgen. Dat zette hij me betaald door mee te gaan in de aanbeveling van het OM om niet de gebruikelijke twee miljoen te eisen, maar meer dan het dubbele.

Op dat moment maakte twee of vijf miljoen geen verschil. Ik moest bedenken of ik alles wat ik bezat in mijn vrijheid wilde steken of in mijn verdediging. Ik koos het laatste en nam mijn intrek in de Twin Towers, waar ik vanwege mijn risicoprofiel als raadsheer op de streng beveiligde afdeling werd geplaatst, voor mijn eigen veiligheid.

Morgen zou ik echter voor een andere rechter staan – iemand met wie ik voor zover ik wist nooit een aanvaring had gehad – en verlagings van het bedrag vragen. Ik had ook nog twee andere bezwaren. Ik nam mijn aantekeningen zorgvuldig door, zodat ik de volgende dag niet van papier zou hoeven lezen.

Belangrijker dan het verzoek om de borg te verlagen, was mijn bezwaar tegen de samenstelling van het procesdossier, omdat het OM informatie en bewijs achterhield waar ik recht op had. Tot slot maakte ik bezwaar tegen de onrechtmatige doorzoeking van mijn kofferbak, die tot mijn arrestatie had geleid.

Ik ging ervan uit dat rechter Violet Warfield, die mijn zaak behandelde, een tijdslimiet zou stellen. Ik moest dus goed voorbereid zijn, kort en bondig.

‘Hé, Bishop,’ zei ik. ‘Ben je nog wakker?’

‘Ik ben wakker,’ zei hij. ‘Wat is er?’

‘Ik wil op je oefenen.’

‘Wat wil je oefenen?’

‘Mijn betoog, Bishop.’

‘Dat hadden we niet afgesproken.’

‘Dat weet ik, maar het licht gaat zo uit en ik ben nog niet klaar. Ik wil dat je naar me luistert en me vertelt wat je ervan vindt.’

Op dat moment gingen de lichten uit.

‘Oké,’ zei Bishop, ‘kom maar op. Maar daar ga je wel extra voor dokken.’